

РЕШЕНИЕ

№ 9327

гр. София, 02.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 168 СЪСТАВ, в публично заседание на пети май през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: КАТЯ Н. ВЕЛИСЕЕВА

при участието на секретаря МОНИКА В. АСЕНОВА
като разгледа докладваното от КАТЯ Н. ВЕЛИСЕЕВА Гражданско дело № 20221110155593 по описа за 2022 година

Производството е образувано по исковата молба на Д. Г. Д. против ОТВЕТНИК, с която са предявени обективно съединени искове с правно основание чл. 128, т. 2 КТ и чл. 86 ЗЗД за осъждане на ответника да заплати сумата **170,00 лева**, представляваща увеличението на трудово възнаграждение за месец 01.2021 г., и сумата **24,51 лева** представляваща мораторна лихва за периода от 13.05.2021 г. до 13.10.2022 г., както и искове с правно основание чл. 224, ал. 1 КТ и чл. 86 ЗЗД за заплащане на сумата **231,69 лева**, представляваща обезщетение за неизползван платен годишен отпуск за 2021г. в размер на 3 дни, и сумата от **33,30 лева**, представляваща обезщетение за забава за периода 13.05.2021 г. до 12.10.2021 г., ведно със законна лихва върху главниците от датата на подаване на исковата молба в съда - 13.10.2022 г., до окончателното изплащане на задълженията.

Ищцата навежда твърдения, че се е намирала в трудово правоотношения с ответника, заемайки длъжността „съдебен секретар“ до 31.01.2021 г., като със заповед № 69/18.01.2021 г. на председателя на районен съд - град Пловдив трудовият договор е бил прекратен на основание чл. 325, ал. 1, т. 1 КТ, считано от 01.02.2021 г. На 01.02.2021 г. ищцата е постъпила на работа на длъжност „съдебен секретар“ в Софийски районен съд, сключвайки трудов договор № 79 от 29.01.2021 г. Поддържа, че при прекратяване на трудовия □ договор са останали незаплатени суми за увеличение на трудовото възнаграждение за месец януари 2021 г. в размер на 170 лева, както и 231,69 лева за неизползван платен годишен отпуск в размер на 3 дни за 2021 г., който е останал неизползван. Посочва, че е отправила искане до председателя на Районен съд - град Пловдив да заплати претендираните суми, но е получила отказ с довода, че Класификаторът на длъжностите в администрацията на съдилищата, в сила от 01.01.2021 г., е приет с решение по протокол № 6/23.02.2021 г. на заседание на ВСС на основание чл. 341, ал. 1 ЗСВ след като трудовото правоотношение вече е било прекратено. Счита, че доколкото Класификаторът на длъжностите в администрацията на съдилищата, влиза в сила от 01.01.2021 г. сумите следва да бъдат изплатени именно от ответника. Претендира заплащане на обезщетение за забава за периода от постановения отказ- 13.05.2021 г., до депозиране на исковата молба в съда, както и сторените по делото разноски.

В срока по чл. 131 ГПК ответникът е депозирано отговор, в който оспорва предявените искове. Не оспорва, че Д. Д. е заемала длъжността „съдебен секретар“ в Районен съд - град

Пловдив, както и че същата е сключила трудов договор №71/29.01.2021 г. със Софийски районен съд. Посочва, че трудовото правоотношение между ищцата и СРС е възникнало на основание чл. 343, ал. 2 ЗСВ при преместване на служителя от един орган на съдебната власт е друг без да се провежда конкурс. Предвид това основанието/източника, от който е възникнало трудовото правоотношение със СРС не е прекратения трудов договор, а проведения конкурс. Предвид това в рамките на трудовото правоотношение, възникнало от конкурс законодателят в чл. 343, ал. 2 ЗСВ е дал възможност то да се изменя, без същото да се прекратява. Поддържа, че правоотношението се е запазило заедно с постигнатите ранг и привилегии, за което трудовото досие е прехвърлено при новия работодател. При тези данни твърди, че щом няма прекратяване на трудовото правоотношение не е налице основание да се претендира обезщетение по чл. 224 КТ. Посочва, че към момента на прекратяване на трудовия договор с ищцата увеличаване на трудовите възнаграждения не е било предвидено, поради което за ответника не е възникнало задължение за изплащането му. Счита, че при промяна на работодателя без прекратяване на трудовото правоотношение претенциите на ищцата следва да са насочени към новия работодател. Претендира присъждането на разноски.

Съдът, като съобрази доводите на страните и събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно правилата на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира за установено следното от фактическа страна:

Страните не спорят, че след проведен конкурс по реда на чл. 343, ал. 1 ЗСВ Д. Г. Д. е започнала работа при ответника, с който е сключен и трудов договор №33/11.02.2008 г. за длъжността „съдебен секретар“ при основно месечно трудово възнаграждение 442,00 лева ведно с възнаграждение за ранг и допълнително възнаграждение за продължителна работа – 17 %. Не е спорно и че въз основа на подадена молба от 08.01.2021 г. до Председателя на Софийски районен съд ищцата е заявила желание да бъде назначена на длъжност „съдебен секретар“ в Софийски районен съд, считано от 01.02.2021 г. Видно от подписания трудов договор №71/29.01.2021 г. между председателя на Софийски районен съд и Д. Г. Д., считано от 01.02.2021 г. работодателят е възложил, а служителят е приел да изпълнява длъжността „съдебен секретар“ с място на работа Софийски районен съд, на бул. „Цар Борис III“ №54 при пълно работно време. Договорено е основно месечно възнаграждение в размер на 981,00 лева и допълнителни възнаграждения за I-ви ранг – 200,00 лева , 2% в орган на съдебната власт и 1% извън орган на съдебната власт и по друга специалност в общ размер от 460,59 лева, както и платен годишен отпуск в общ размер от 38 дни.

Съгласно приета по делото служебна бележка с изх. №1262/25.01.2021 г. издадена на ищцата от Председателя на Районен съд град Пловдив, неоспорена от страните, към 01.02.2021 г. Д. Г. Д. е достигнала ранг съгласно ПАС I-ви ранг, за което е издадена Заповед №1662/27.11.2017 г. за повишаване в ранг на Председателя на ОТВЕТНИК, както и че има неизползван платен годишен отпуск за календарната 2021 г. в размер на 38 дни.

Съгласно приобщена справка за отпуските, издадена от Софийски районен съд към 12.02.2021 г. Д. Г. Д. има общо 35 дни платен годишен отпуск за календарната 2021 г.

Видно от извлечение от Протокол №6 от Заседание на Съдийската колегия на ВСС, проведено на 23.02.2021 г. е взето решение по т. 22, с което е утвърден Класификатор на длъжностите в администрацията на съдилищата на основание чл. 341, ал. 1 ЗСВ, в сила от 01.01.2021 г., според който основното месечно възнаграждение за длъжността „съдебен секретар“ в съдилища от първа група е в размер от 870,00 лева до 1079,00 лева.

По делото е приобщено копие на допълнително споразумение №770 от 24.02.2021 г. към трудов договор №71/29.01.2021 г., съгласно което считано от 01.02.2021 г. основната месечна заплата на Д. Г. Ангелова е в размер на 1079,00 лева. Видно от фиш за работна заплата за месец 02.2021 г. на ищцата е начислен увеличения размер на трудовото възнаграждение.

Съгласно служебна бележка от 08.03.2023 г., издадена от ОТВЕТНИК за месец януари 2021 г. Д. Г. Д. е получила брутно трудово възнаграждение в размер на 1641,59 лева, респ.

нетно трудово възнаграждение – 1477,43 лева.

За установяване на релевантни за делото факти и обстоятелства по делото е изслушано и прието без възражения от страните заключение на съдебно – счетоводна експертиза, според което нетното трудово възнаграждение на ищцата за м.01.2021 г. съгласно Класификатор на длъжностите в администрацията на съдилищата на основание чл. 341, ал. 1 ЗСВ, приет с решение по т. 22 на ВВС по протокол №6 от 23.02.2021 г. в сила от 01.01.2021 г., възлиза на 1600,03 лева, като предвид получената в действителност от ищцата сума 1477,43 лева се получава разлика в размер на 122,60 лева. Вещото лице е изчислило, че размерът на обезщетението за забава върху дължимата разлика в трудовото възнаграждение за периода 13.05.2021 г. до 12.10.2022 г. възлиза на 17,37 лева. При съобразяване на увеличения размер на трудовото възнаграждение съгласно Класификатор на длъжностите в администрацията на съдилищата на основание чл. 341, ал. 1 ЗСВ, приет с решение по т. 22 на ВВС по протокол №6 от 23.02.2021 г. в сила от 01.01.2021 г., вещото лице е изчислило, че обезщетението за 3 дни неизползван платен годишен отпуск за 2021 г. възлиза на 266,70 лева, а лихвата за забава върху него за периода 13.05.2021 г. до 12.10.2022 г. на сумата 34,00 лева.

Като доказателства по делото е прието заверено копие на Вътрешни правила за организация на работна заплата в Районен съд – Пловдив, действащи при ответника към 01.01.2021 г.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

По иска по чл. 128 КТ

За основателността на иска по чл. 128, т. 2 КТ в тежест на ищцата е да установи, че се е намирала в трудово правоотношение с ответника през процесния период, че е полагала труд за периода, за който претендира да се заплати разликата до увеличения размер на трудово възнаграждение, размера на дължимото възнаграждение за процесния период, падеж на вземането. В тежест на ответника е да опровергае твърденията на ищеца, обуславящи основателността на претенцията му, респ. че увеличението на трудовото възнаграждение е предвидено след прекратяване на трудовия договор.

Съгласно чл. 4 от Вътрешните правила за организация на работната заплата в Районен съд- Пловдив, действали към 01.01.2021 г. средствата за работна заплата се определят на база утвърдена от ВСС численост на персонала и Решения на ВСС за изменения на максималните размери на основните месечни възнаграждения - Таблица № 1 и Единния класификатор на длъжностите в администрацията на органите на съдебната власт, което е в унисон с уредбата на чл. 341 ЗСВ. Според правилото установено в чл. 15 от същите, измененията в актовете, свързани с работната заплата и допълнителното материално стимулиране в бюджетната сфера, се отразяват автоматично във Вътрешните правила за организация на работната заплата в Районен съд- гр. Пловдив.

След като по делото беше установено, че за периода от 01.01.2021 г. до 31.01.2021 г. ищцата е заемала длъжността „съдебен секретар“ при ответника, то тя има право да получи увеличения размер на трудовото □ възнаграждение именно от работодателя, при който е престирила своята работна сила през периода. Този извод на съда не се разколеба от обстоятелството, че решението на ВСС за увеличение на основните трудови възнаграждения на длъжностите в администрацията на органите на съдебната власт е взето към момент, в който Д. Г. Д. вече не е полагала труд при ответника, тъй като самото решение има ретроактивно действие, считано от 01.01.2021 г. Предвид това средствата за работна заплата е следвало да бъдат определени въз основа на утвърдения с решение по т. 22 по Протокол от 23.02.2021 г. Класификатор на длъжностите в администрацията на съдилищата на основание на база утвърдената численост в Районен съд – Пловдив към 01.01.2021 г.

Ответникът не доказва до приключване на съдебното дирене, че е заплатил трудовото възнаграждение на ищцата за месец януари 2021 г. в увеличен размер, поради което исковата претенция е доказана по основание.

Съгласно заключението на съдебно – счетоводната експертиза, което съдът кредитира като обективно и компетентно дадено дължимата на ищцата разлика за трудово възнаграждение за м. 01.2021 г. възлиза на 122,60 лева, до която сума исковата претенция следва да се уважи като разликата до пълния предявен размер 170,00 лева подлежи на отхвърляне като неоснователна.

Основателността на иска за главното вземане, обуславя основателност и на акцесорната претенция за лихва за забава. Същата е доказана частично до сумата от 17,37 лв. със заключението на вещото лице по съдебно-счетоводната експертиза като за разликата до 24,51 лева подлежи на отхвърляне.

По иска по чл. 224 КТ

Основателността на иска по чл. 224, ал. 1 КТ е обусловена от установяване от страна на ищеца прекратяване на трудовото правоотношение, съществувало през времето през което твърди, че полагаемият му платен годишен отпуск е останал неизползван, размера на brutното трудово възнаграждение, получено за последен пълен отработен месец. В тежест на ответника е докаже или ползването на отпуска за процесния период, или плащане на обезщетението за неползването му, а предвид наведените възражение и че трудовото правоотношение не е прекратено.

За да се произнесе по този иск, съдът следва да разгледа спецификите на правоотношенията на съдебните служители в органите на съдебната власт, респ. наличието на прекратяване на правоотношението, което в настоящия случай е спорно между страните по делото.

Съгласно правилото на чл. 343, ал. 1 ЗСВ всички съдебни служители се назначават в органите на съдебната власт след провеждане на конкурс. Съдебният служител се счита за особена категория служител на трудово правоотношение, чиито права и задължения се уреждат от ЗСВ, КТ и от правилниците, приети от пленума на ВСС. Следва да се държи сметка и че КТ, към който препраща чл. 359 ЗСВ е общ закон, а Закона за съдебната власт е уреден като специален в частта относно уредбата на правоотношенията на съдебните служители. В този смисъл и изискването за провеждане на конкурс за първоначално постъпване в органите на съдебната власт е уредено по различен начин от конкурса като основание за възникване на трудовото правоотношение по Кодекса на труда. Отликата между двете се състои в това, че при конкурса, уреден в КТ, правоотношението между работодател и служител възниква след приключването на конкурса с лицето, класирано на първо място, след като същото бъде уведомено. За назначаването на съдебния служител не е достатъчно единствено провеждането на конкурс, но и е необходим и акт на органа по назначаването. Необходимостта от такъв акт следва от разпоредбите на ЗСВ в случая чл. 80, ал. 1, т. 9 ЗСВ, според който председателят на районния съд назначава и освобождава от длъжност служителите в съда. Самият акт на административния ръководител (заповед) в случая председателя на съответния районен съд отразява неговото съгласие да назначи класирания се кандидат, докато трудовия договор отразява съгласието на страните по него по всички общи и специфични характеристики на длъжността, за която е проведен конкурс. Предвид това се извежда извода, че не трудовият договор е основаниято за възникване на трудовото правоотношение със съответния съдебен служител, респ. и неговото прекратяване не води до прекратяване на трудовото правоотношение изобщо. Трудовото правоотношение на съдебния служител с орган на съдебната власт възниква след успешно проведен конкурс, вследствие на който се издава заповед на административния ръководител и се подписва трудов договор. Именно при вече възникнало трудово правоотношение на съдебния служител разпоредбата на чл. 343, ал. 2 ЗСВ предвижда при назначаването му на друга длъжност във Висшия съдебен съвет, Инспектората на Висшия съдебен съвет, Националния институт на правосъдието или същия орган на съдебната власт, както и при преместването му, конкурс да не се провежда. В тези случаи се сключва нов трудов договор със съответния административен ръководител, имащ характер на допълнително споразумение, с което се отразяват промените в съдържанието на вече възникналото трудово правоотношение, а именно изменение на конкретното място за полагане на труд, конкретния работодател в

органите на съдебна власт като е възможно да се измени и длъжността на съдебния служител. Същевременно обаче се запазват придобитите към този момент ранг, трудов стаж и определени точки от проведени атестации и др.

В настоящия случай по делото се доказва съществуването на трудово правоотношение между ищцата Д. Г. Д., изпълняваща длъжността „съдебен секретар“ за процесния период при ответника, като считано от 01.02.2021 г. е преназначена на същата длъжност в друг орган на съдебната власт - Софийски районен съд без провеждане на конкурс на основание чл. 343, ал. 2 ЗСВ. В този случай както се посочи по –горе се запазва възникналото трудово правоотношение в системата на съдебната власт, но се променят част от елементите му, а именно - мястото на полагане на труд. Видно от сключения трудов договор №71/29.01.2021 г. е определено място на работа Софийски районен съд, бул. „Цар Борис III“ №54, но се е запазил придобитият през време на правоотношението с Районен съд Пловдив I –ви ранг на служителя, което е от значение при определяне на допълнителното възнаграждение за ранг, както и прослуженото време в орган на съдебната власт, което е без прекъсване – 12г., 11 м 20 д, в съответствие и със служебната бележка с изх. №1262/25.01.2021 г., издадена от Районен съд Пловдив. При продължаване на трудовото правоотношение са съобразени изплатените средства за закупуване на диоптрични очила за 2020 г., както и това, че 01.02.2021 г. служителят не е получил сума за облекло за 2021 г. Тези обстоятелства при възникването на изцяло ново трудово правоотношение не следва да бъдат съобразявани от новия работодател. Ако се приеме, че с преместването на съдебния секретар от един районен съд в друг се прекратява трудовото му правоотношение и на негово място възниква напълно ново, това би означавало, че външно за органите на съдебната власт лице ще постъпи на работа в орган на съдебната власт, без да е проведен изискуемият съгласно правилото на чл. 343, ал. 1 ЗСВ конкурс и това би било нарушение на императивна норма, а оттам и ще бъде опорочен редът за назначаване на съдебен служител. Ето защо съдът счита, че чрез разпоредбата на чл. 343, ал. 2 ЗСВ се създава в полза на съдебния служител една фикция, че досега съществувалото трудово правоотношение в системата на съдебната власт продължава да съществува, като се изменя едната страна в лицето на работодателя - чрез издаване на нов административен акт от ръководителя на съответния орган на съдебна власт, и се подписва допълнително споразумение (трудов договор), с което се отразяват промените в съдържанието на трудово правоотношение. Тази фикция е създадена, тъй като всеки съд като орган на съдебната власт, представлява отделно юридическо лице, разполагащо със самостоятелен бюджет. Посоченото преназначаване става при взаимно съгласие на страните. Практически ищцата престава да полага труд при ответника, но трудовото правоотношение продължава да съществува с друг работодател, поради което правото ѝ на платен годишен отпуск не се погасява. От тълкуването на чл. 343, ал. 2 ЗСВ може да се извлече разбирането, че законодателят не прави разлика в правните последици между преназначаване на съдебния служител на друга длъжност в същия или друг орган на съдебната власт, респективно при преместването му от един орган на съдебната власт в друг. В тези случаи трудовото правоотношение се запазва, без да е необходимо провеждането на конкурс, от което следва, че не е налице твърдението на ищцата за прекратяване на трудовото правоотношение. При липса на прекратяване на трудовото правоотношение обезщетение за неизползван платен годишен отпуск не следва да се изплаща, предвид забраната на чл. 178 КТ, към който препраща чл. 359 ЗСВ и според който се забранява компенсиране на полагаемия се платения годишен отпуск с парично обезщетение освен при прекратяване на трудовото правоотношение.

С оглед изложеното съдът счита, че не е доказан искът чл. 224, ал. 1 КТ за заплащане на сумата 231,69 лева, а с това се явява неоснователна и претенцията за мораторна лихва.

По разноските:

При този изход на спора право на разноски се поражда в полза и на двете страни.

Ищцата претендира присъждането на разноски за заплатено адвокатско възнаграждение за един адвокат по представен списък по чл. 80 ГПК в размер на 300,00 лева, но предвид приложения по делото на л. 3 договор за правна защита и съдействие с бл.

№05267 от 28.01.2022 г., за сумата от 200,00 лева не се установява договореното възнаграждение да е заплатено. Съгласно дадените в т. 1 на ТР №6/2012 г. на ОСГТК на ВКС задължителни за съдилищата тълкувания само когато е доказано извършването на разноси в производството, те могат да се присъдят по правилата на чл. 78 ГПК, поради което в договора за правна помощ следва да бъде указан вида на плащане по банков път, в който случай следва да бъдат представени и съответните банкови документи или в брой, който факт следва да бъде отразен в договора за правна помощ, като в този случай договорът има характер на разписка. Ето защо в полза на ищцата не следва да се присъждат разноси за адвокатско възнаграждение.

Независимо, че с нормата на чл. 359 КТ законодателят е освободил работниците и служителите, ищци по дела за трудови спорове, каквото е и настоящото, от заплащането на дължимите държавни такси и разноси за съдебното производство, независимо от изхода на делото, същите не са освободени от репарирание разноските на ответника, при отхвърляне на исковете. Ответникът претендира заплащането на адвокатско възнаграждение в размер на 600,00 лева с ДДС, от които по 300,00 лева за осъществено процесуално представителство по всеки от предявените искове съгласно договореното в представения по делото л.22 договор за правна защита и съдействие, заплащането на които съдът приема за доказано предвид представените платежни документи. Ищецът е направил възражение за прекомерност на така претендираното възнаграждение, но предвид размера и броя на предявените искове съдът намира същото за съобразено с предвидените в Наредба №1 за РМАВ размери, поради което възражението е неоснователно. Предвид частичното уважаване на исковата претенция по чл. 128 КТ в полза на ответника следва да се присъди сумата съразмерно с отхвърлената част от иска, а по отношение на исковата претенция с правно основание чл. 224 КТ следва да му се присъди възнаграждението в цялост или общо сумата 415,67 лева.

На основание чл. 78, ал. 6 ГПК в тежест на ответника следва да се възложат разноските за държавна такса в размер на 29,81 лева и депозит за вещото лице в размер на 45,69 лева съразмерно на уважената срещу него част от исковете.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА ОТВЕТНИК, БУЛСТАТ №, с адрес АДРЕС, да заплати на Д. Г. Д., ЕГН *****, с адрес АДРЕС, на основание чл. 128, ал. 2 КТ сумата от **122,60 лева**, представляваща увеличението на трудово възнаграждение за месец 01.2021 г., и на основание чл. 86 ЗДД сумата от **17,37 лева**, представляваща мораторна лихва върху главницата за периода от 13.05.2021 г. до 13.10.2022 г., като **ОТХВЪРЛЯ** иска по чл. 128, ал. 2 КТ за разликата над 122,60 лева до пълния предявен размер от 170,00 лева, иска по чл. 86 ЗДД за разликата над 17,37 лева до предявения размер от 24,51 лева, както и иска с по чл. 224, ал. 1 КТ за заплащане на сумата 231,69 лева, представляваща обезщетение за неизползван платен годишен отпуск за 2021г. в размер на 3 дни и по чл. 86, ал. 1 ЗЗД за заплащане на сумата 33,30 лева, представляваща обезщетение за забава за периода 13.05.2021 г. до 12.10.2021 г., като неоснователни и недоказани.

ОСЪЖДА Д. Г. Д., ЕГН *****, с адрес АДРЕС, да заплати на ОТВЕТНИК, БУЛСТАТ №, с адрес АДРЕС, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК сумата **415,67 лева** – разноси по делото.

ОСЪЖДА ОТВЕТНИК, БУЛСТАТ №, с адрес АДРЕС, да заплати по сметка на СРС на основание чл. 78, ал. 6 ГПК сумата **29,81 лева** - държавна такса, и сумата **45,69 лева** - депозит за вещо лице.

Решението може да бъде обжалвано пред Софийски градски съд в двуседмичен срок, считано от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____